

Élőképek

Mit látunk így téli délelőttön egy óra alatt, amíg Budáról Pestre és visszasétálunk.

Látunk egy pöttöm kisfiút – nem több hat évesnél –, aki óriási nyírfasöp-rűvel, roppant komolyan söpri a járdáról a lassan hullongáló havat. Eszkimó-ruhájában olyan valószerűtlen, mint holmi múlt századbéli német mese-szöveg rajza.

Látunk egy felfordult fás szekeret, amelyből kiborult, szertehullott a sok vékony, nyúzott szálfá. Mintha egy óriás hullajtott volna el egy doboz fogvájót a fehérre havazott út-abroszra.

Látunk egy 13. rendszámú halottaskocsit. Arra gondolunk, hogy a tizenhárom szerencsétlenséget hoz, s talán okosabb lett volna megváltoztatni ezt a baljós rendszámot.

Látunk a Duna ólmos vizén mértani pontosságú, téglá alakú jégtáblákat úszni. Az jut eszünkbe, hogy miféle óvatos mérnök rajzolta-vágta ilyen milliméternyi pontossággal, talán tenispályának vagy lakodalmas asztalnak.

Látunk a sétatér sarkában egy sovány fiatalembert, aki télikabátja külső zsebéből hőtartó üveget húz elő, és torkát öblögeti. A kamillatea szaga messze árad körötte.

Látunk egy másik felfordult társzekeret. Ebből szép, fényes fekete szén porzik az úttest fehér havára.

Látunk két felállított ágyat egy ház előtt.

Hazafelé menet, amint a hídra lépünk, loccsanást hallunk. Látjuk, hogy egy férfi körülbelül a híd közepén a vízbe ugrott. Mire mi odaérünk, a berregő mentőcsónak már ki is húzta. Mire a híd végére érünk, a mentőkocsi már el is vitte.

A járdán még egyre ott söpröget nagykomolyan a pöttöm fiúcska.

•

Egyik írónk borús hangokat penget baráti körben.

– Ha meghalok – mondja –, temessenek el, de megtiltom, hogy bárki is eljöjjön a temetésemre.

Szomorúan hallgatják a keserű kifakadást. Csak a házigazdának tízéves fia, aki eddig csendesen olvasgatott egyik sarokban, ugrik fel élénk izgalommal.

– Tessék legalább nekem megengedni, hogy elmehessek – könyörgött összetett kezekkel és lelkesen ...

-i.

1934. február 1., csütörtök, 8. old.

Pesti utca

A kegyelmes úr belép hivatalába. Bundája zsebéből narancsot húz elő, s a kapus három és fél esztendő kislányának küldi.

Másnap a kapus felesége szépen felöltözteti, kézen fogja a kislányt, s a kapusfülke előtt várják ketten a kegyelmes úr érkezését.

A kegyelmes úr megérkezik.

– Köszönd meg szépen a kegyelmes úrnak a narancsot, amit hozott – biztatja a kislányt az édesanyja.

Az egyébként roppant barátságos Bözsikének azonban most semmiféle nőgatás nem használ. Anyja szoknyája mögé búvik. Még a fejét se dugja ki.

A kegyelmes úrnak rosszul esik ez a barátságtalan fogadtatás: megszokta, hogy amerre jár, ahová néz, kedvesen mosolygó arcok fogadják.

– No, Bözsike – mondja sértődötten –, ha nem köszönöd meg, nem hozok többé narancsot.

– Ne is hozzon, – fakadt ki a kislány, s morcos arccskáját kidugja anyja szoknyái mögül. – Olyan savanyú volt, hogy még.

•

Franciák áradoznak Budapest szépségén és olcsóságán.

– Minden ruhámat itt vásárolok – mondja az egyik hölgy –, mert szebbek és kevesebbe kerülnek, mint nálunk otthon, Párizsban. Amellett milyen pompásan lehet itt szórakozni, mennyi látnivaló ...